

Testimoniatsges d'esperança en la resurrecció de Crist

Romà Casanova, bisbe de Vic

En els primers dies de l'Octava de Pasqua em van colpir uns testimoniatsges d'esperança que m'han ajudat a veure com la fe en Crist, mort i ressuscitat, porta en ella mateixa una manera de viure i, sobretot, d'entendre la vida en el seu misteri més profund. Vaig participar amb intensitat en les exèquies de Mn. Joan Carles Serra, prevere de la nostra Església que morí a causa de la malaltia vírica que ens assota. Ell, malgrat la pandèmia, no va cessar en la seva donació generosa als qui tenia l'encàrrec de vetllar i servir. Exercí sempre amb intensitat el seu ministeri —dotze anys Déu ens l'ha concedit— i el Senyor el cridà quan encara tenia, des del nostre pobre entendre, molt de treball pastoral a fer. Les seves exèquies foren un testimoni de fe en Crist i d'esperança en la vida eterna i la resurrecció. El testimoniatge de la seva família va ajudar a experimentar l'amor i enyorança pel qui ens deixava, i, al mateix temps, la joia de la certesa que la vida no acaba amb la mort, sinó que es transfigura amb la força de la resurrecció de Crist.

També la providència em va oferir el goig de participar en les exèquies d'un monjo de Poblet, fra Josep Biosca, igualadí, el qual va sentir la crida vocacional des de la

devoció al Sant Crist d'Igualada i, en el dia en què la seva ciutat celebrava la commemoració anual del prodigi de la seva suor de sang, moria, després de setanta anys de vida monàstica. La gran riquesa de les exèquies cristianes es manifesta de manera clara en l'enterrament d'un monjo en un monestir. Tots els elements propis d'aquestes es feien palesos amb la bellesa i la sobrietat de la litúrgia cristiana mitjançant les pregàries, els salms, els cants, acompanyat tot per la fraternitat. El moment de l'enterrament, com el seu nom expressa —tornar a la terra—, fou expressió de l'espera de la resurrecció de la carn, com professem en el credo.

Els cristians, pastors i fidels, ara més que mai, som cridats a testimoniar amb coherència la nostra fe en Crist ressuscitat. El testimoniatge de caritat ens demana també que, en el moment de la mort dels nostres familiars i amics, posem en acte la nostra fe, essent testimonis d'esperança. La litúrgia cristiana obre el cor a l'esperança. Quan acomiadem una persona estimada no mirem solament el passat, sinó que, tenint present el que hem viscut i hem apreciat, posem la mirada en Crist ressuscitat que ens obre la porta a l'esperança.

